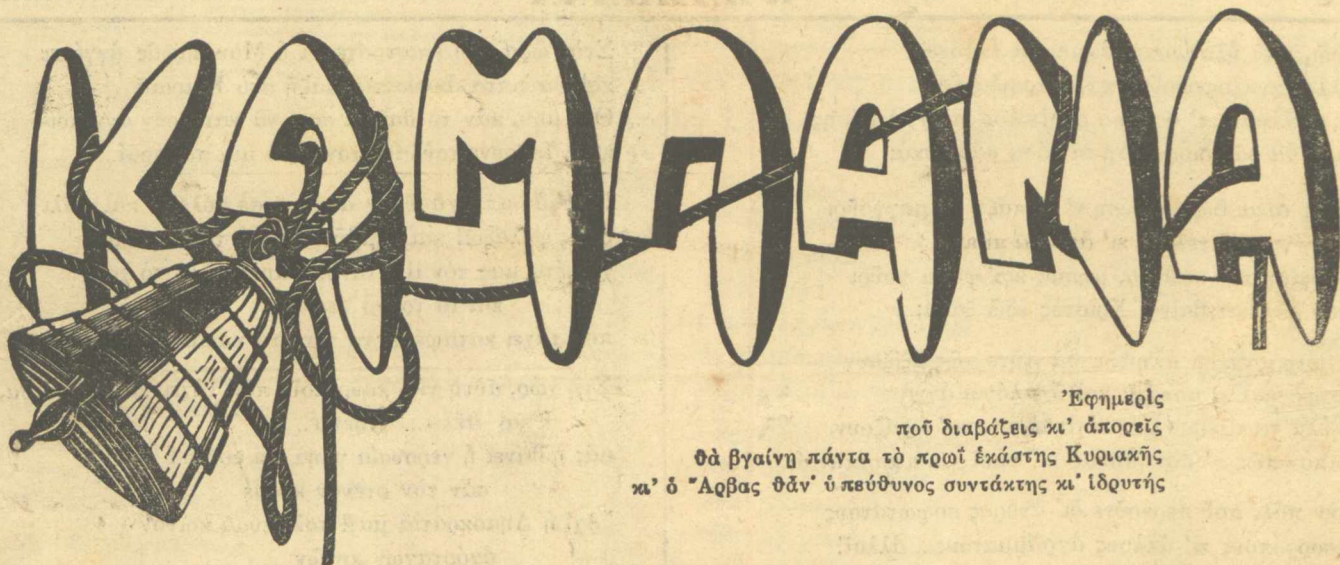

5/5/1929

Φ. 1.

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορξεις
 θὰ βγαίνη πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ Ἄρβας θ' ἂν ὁ πύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Χίλια κι' ἑννηακόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννῆά κι' εἴν' ἡ πέμπτη τοῦ Μαΐου ποῦ βρεθῆκανε τ' ἄρνιά	Τοῦ φύλλου πρῶτος ἀριθμὸς καὶ τῶν ὀδόντων μας τριγμὸς
--	---	--

Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσι πέντε τὴν ἡμερῶν καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως ἐν δολλάριον, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονταί μ' ἁπλοστά

Τοῦ καθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ	Ἐπιστολαὶ καὶ συνδρομαὶ ἀπευθυνταί πρός ἐμὲ
---	--

**Ἀντὶ προγράμματος πολλὰ
ποῦ σοῦ γανώνουν τὰ μυαλά**

Στὴ χώρα, π' αἱ γυναῖκες διαμένουν
καὶ ψῆφο θάλομαι ἀποδοῦναι
χρυσήματα Καμπάνας ἀναγγέλου
μαζεῦτε λιγούλακι, τὰ μυαλά.

Στὴν πόλι, ποῦ ὑπόγειους σᾶς κτίζουν ἀποπάτους
κι' ἡ βρωμὰ εἰς τὸ ὑπαιθρον τυγχάνει διαρκῆς
κι' εἰς τὰς στοὰς οἱ Ἕλληνας, τὰ περιττώματά τους
ἀφίνουν πρὸς διάκοσμον τῆς πόλεως αὐτῆς.

Στὴ χώρα, ποῦ ἐκλέψανε τὰ ἱερὰ τῆς Λαύρας
κι' ἐπῆγαν νὰ τὰ κάμουνε οἱ ἄνθρωποι λιανὰ
στὴ χώρα π' ὄλοι τρέφονται μὲ ψίδυρον τῆς αὔρας
καὶ τὰ δεσμὰ γλυτώνουνε οἱ κλέπτοντες φτηνὰ
ἢ τῆς παρουσίας ἐκδοσις δὲν εἶναι νὰ γιαιτρέψῃ
τὴν ψώραν, ποῦ μᾶς κόλλησε στὴν πλάτη μας δεινὴ,
διότι μὲ τὸ γράψιμο κανεῖς δέν θ' ἀποτρέψῃ
τὸ Κράτος ποῦ κατήνησε νὰ φθάσῃ στὴ θανή.

Στὴ χώρα, ποῦ ἐβάλθηκε ἡ κάθε κλαπαδόρα
καὶ Μις νὰ γίνῃ ἐζήτησε, ἢ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτῆς
κι' οἱ μῦς ἀπὸ τοὺς ἀπόπατους κι' αὐτοὶ ἐπῆραν φόρα
'Αφῶχουν ἓνα ὄνομα κι' εἶν' ὡς αὐταὶ, κουτοί.

Στὴ χώρα, ποῦ δὲν δύνασαι νὰ εὔρης πλέον χρῶμα.
γιατ' ὄλοι μας τὸ θέλουμε, κι' ἡ ἄλλαις ἀπὸ κεῖ,
καὶ χεῖλη βλέπεις κόκκινα μὲ βρομερὸ τὸ στόμα
καὶ ὄλοι θὰ πουλήσουμε γιὰ χρῆμα τὸ βρακί.

Στὴν Πάτρα, ποῦ τὰ χρῆματα ζητεῖ κι' ἀφίνει τᾶλλα,
ποῦ τὰ ὠραῖα κούτσουρα, σοφοὺς τὰ θεωρεῖ,
μὰ καὶ τοὺς κλεφταράδες μας μὲ τὴν κλεφτοκουτάλα
γιὰ πρόσωπα μεγάλα
ἀρκεῖ νάχουν ἐπίδοσι
σπουδαῖα στὴν κλοπῇ

Στὴ χώρα, ποῦ φυτρώνουνε σᾶν μανιτάρια τὸ πόδι
οἱ πλοῦτοι καὶ οἱ πτωχοὶ μας, καλοὶ μου, παρεθῆς
καὶ ὄλοι κοκκοροὶ βγαίνουσι ἐν ἔμνοις τε καὶ κρότοις
καὶ γιὰ τὰς πανηγύρεις ἐγίνηκε καθεὶς

Στὴ χώρα π' ὀργιάζει ἡ ἀγραμματοσύνη
καὶ οἱ Γλυνοὶ, Δελμουῦζοι, ξυπνοὺν τρανοὶ, θὰ ἰδῆς
ὁ κάθε ταραξίας βουτῶντας μὲ βιασύνη
νὰ τρώῃ ἀπ' τὸ κορμί σας, γιαιτ' εἶναι ἀναιδῆς

Στὴν πόλι, π' ὀργιάζει ψευδῆς θρησκοληψία
καὶ κάθε ἡμέρα φτιάνουν γιορταῖς στῆς ἐκκλησιαῖς
κι' ὁ κάθε κοῦφος, βλάκας περνάει ὡς... ἀξία
σᾶν γάλος φουσκοκωμένος, ἢ μούλος μὲ κλωτσιαῖς

Στὴν πόλι ποῦ ὁ τόκος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη
κι' ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐδῶ χρεωκοπεῖ....
Δὲν ξέρω ποιὸς... Πιλᾶτος τὰς χεῖρας του θὰ νίψη
κι' ἐρείπια θὰ ρίξῃ τὴν δῆθεν προκοπῇ

κι' ἂν περὶ τόκων θέλετε νὰ μάθε τιὰ
περᾶστε νὰ ρωτήσετε καί.. κάποιον. ζετανᾶ
αὐτὸς τοκίζει πάντοτε τριάντα το' εἰς τὸ
καὶ σοῦ περνάει τὸ βρογγχο του, ἀμέσως ἔστο λαιμό.

Στὴν πόλι, ποῦ ἀνθρώπων μοναδικὴ μανία
αἱ πανηγύρεις εἶναι κι' αὐταὶ καθημερ' ναι
π' ἀγνώστων μας ἀγίων μεγάλη κομπανία
ὡς ἄσυλον τὴν βρῆκε καὶ τῶρριξε γερονέ

Στὴν χώρα τῶν κηφήνων καὶ τῶν καφφενοβίων,
ποῦ τρῶν' δικοὶ καὶ ξένοι καὶ ἐγίνῃ ρημαδιὸ
ἀκόμη μιὰ καμπάνα σὲ τόπον ἠλιθίων
δὲν λέμε πῶς θὰ κάμῃ, μ' ἐμᾶς καμπαναριοί!

'Εδῶ ποῦ δὲν ὑπάρχει Κυβέρνησις καμμία
κι' αὐξάνουνε οἱ φόροι καὶ γίνονται βουνα
κι' ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχουν λεπτὰ εἰς τὰ ταμεῖα
καὶ ὡς ἀγελάδες κατήνησαν ἰσχνὰ.

'Εδῶ, ποῦ ἡλιθίων καθημερνὰ ἐκδόσεις
πολλὰ κυκλοφοροῦνε καὶ περιοδικά
καὶ ψάλλουνε τ' ἀστέρια ὁ Μέλιος κι' ὁ Θεόδωρος
ποῖος θὰ σᾶς διορθώσῃ τὰ τόσα σας κακά;

Ποῖος τάχα θὰ μπορέσῃ ν' ἀρπάξῃ τὸ μαγγοῦρι
βρεγμένη καδινέλλα, κι' ἀπὸ τὰ πσινα
ν' ἀρχίσῃ τὸν καθένα, μήπως καὶ φέρει γοῦρι
ἀφοῦ δὲν κατεβαίνει Χριστὸς ἐδῶ ξανά:...

Σὲ τέτοια πλάσι ἀληθῶς θὰ πῆτε πῶς ἀξίζου
δυὸ φάσκελλα μονάχα καὶ ὄχι λόγια ἀγνά
μὰ ἔλα τὰ τζέρια μου π' ἀνάβουνε κι' ἀχνίζου.
Λοιπὸν πῶς ν' ἀρνηθοῦμε κι' ἐμεῖς μὰ καμπανιά;

Στὴν πόλι ποῦ περνοῦνε δι' ἄνδρας σοφωτάτους
ἀνισορρόπους κι' ἄλλους ἀγρόματους... ἄλλοι!
ποῦ βάνουν τελετάχας τσοπάνους θρασυτάτους,
ποῦ γιὰ νὰ σαλαχᾶνε προβάταις εἶν' καλοί...

Στὴν πόλι, ποῦ περνοῦνε μεγάλοι καὶ λογάδες
ἄσοι κουτοὶ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ στραβοὶ
Στὴ χώρα π' ὀκτακόσια πωλοῦντ' οἱ ταραμάδες
χαζεύοντας κυτᾶνε οἱ ἄνθρωποι.. βουβοί.

Στὴ χώρα, ποῦ σκοτώνουν γιὰ φιλοτίμου κάλς
καὶ κλέβουν οἱ μεγάλοι τοῦ γύφτου τὸ ψωμί
κι' ἀδιαμαρτυρητῶς περνᾶ τὸ πᾶσι μεγάλο
κι' ἀντὶ νὰ βγαίῃ λαῖλα, ἀκούονται... ψαλμοὶ

Στὴν πόλι ποῦ ὕδρομετρα προτείνουνε καμπόσοι
ἀμέσως νὰ ἀρπάξουν τὰ ψιλὰ
ποῦ νᾶθελ' ὁ Θεοῦλης μου ὁ δικαίος
νὰ τοὺς κοπῇ τὸ χέρι τους κι' ἀκόμα κι' ἡ μιλιὰ

Στὴ χώρα, ποῦ ὁ στόλος μας μ' ἀρίστους Κυβερνήτας
καθημερὶ νῶς τὰ μοῦτρα του τὰ κάνει ἔλεεινὰ
καὶ μὲ χειροκορήματα ἀκοῦμε τοὺς πολίτας
μπράβο!.. νὰ λέν, ποῦ σώσαν κάλλιο τὰ πσινα.
Στὴν πόλιν ὅπου χάνει κάθε παιδί τὴ μάνα
καὶ ποῦ φτωχὸς χορτάτος δὲν βρίσκεται κανεὶς
Τὶ νὰ σᾶς κάμη δόλιοι ἀκόμη μὰ καμπάνα
ποῦ νεκροθάφτες θέλ'τε τῆς προσεχοῦς θανάτῃς

Στὴν ὥρα ἀπάνου π' ἄρχισε νὰ κἀνῃ στράτα ὁ ψύλλος
καὶ ὁ κορηὸς μᾶς ρίχνεται κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ
καὶ δίνει τὴν παραίτησιν ὁ κύριος Κορούλλος
κι' οἱ φίλοι του μὲ κλάμμα ἔχουν γι' αὐτὸ σεβντᾶ.

Στὴν πόλι, ποῦ τὰ Σάββατα γνωρίζουν στὸ Μαρκάτο
πληθὸς γαιδάρων, στὸ παζάρ' ποῦ γίνεται συχνὰ
στὴν πόλι, πῶχει δήμαρχο, ὦ! θαῦμα τῶν θανατῶν!
ποῦ ταξειδεύει πάντοτε καὶ τσ' ἔνδεκα ξυπνᾶ.
Στὴν πόλι ποῦναι πόλεμος ἀνέμων καὶ ὑδάτων
καὶ γιὰ τᾶστέρια χάνονται ἀκόμα μερικοὶ
καὶ ψάχνουνε τῆς θάλασσας πολλοὶ νὰ βροῦν τὸν πάτον
τὸ ξέρω, πῶς δὲν φέρνουμε ἐμεῖς τὴ προκοπή.

Στὴν πόλι π' ἀνθεστήρια θὰ γίνουν ἐν τοσοῦτῳ
κι' ἐν τόπω κλικούτω
μᾶς καμπάνας βούισμα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸ ξέρω πῶς θὰ κἀνῃ μὴ τρύπα στὸ.. νερό!

Στὴν πόλι, ποῦ τὰ Ζέπελιν μὲ Γερμανοὺς ἄνθρώπους
διαβαίνουν ἀπὸ πάνω μας μὲ θόρυβο τρανὸ
καὶ γράμματα μᾶς ρίχνουνε κι' ἂν ἔχουν τὸ... χονδρὸ τους
καὶ ταυτοχρόνως πέρνουνε ἀέρα... Πατρὶνὸ...

Στὴν ὥρα ποῦ ἐπιστρέψουσι ὁ Μουσταφᾶς ἀγγέλει
καὶ θαύματα ἀκούονται μαζὴ στὸ Πειραιᾶ
Θεέ μου, κᾶν τὸ θαῦμα σου! νὰ κατεβοῦν ἀγγέλοι
καὶ νᾶρθουνε τοῦλάχιστον, ἐδῶ μὴ παποριά...

Γιὰτ' ἂν μπλεχθοῦμεν ἄσχημα σὲ πόλεμο καὶ πάλι
Θεὸς φυλάξοι! καὶ συμβῆ κι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ
χαιρέτα μας τὸν Πλάτανο, χαιρέτα μας τὸ χάλι
καὶ τὸ τρανὸ κεφάλι
ποῦ τᾶχει καταφέρει νὰ γίνῃ τὸ κακό.

Στὴ χώρα, αὐτὴ τὴν κουρελοῦ, ποῦ τᾶχει κάμει λούτσα,
καὶ θέλει... φερετζέ..
μᾶς φθάνει ἡ γερουσία γρηὰ καὶ κούτσα κούτσα
σᾶν τὸν στενὸν κορσέ
"Ἄχ! ἡ Δημοκρατία μας! πολίτευμα κοινὸν
ἀχόρταγων κυνῶν
ποῦ δὲν ἀκούει χορτάτος ποτὲ τὸν νηστικὸν!

Στὴν πόλι, ποῦ καμπάνες συχνὰ σᾶς χαιρετοῦνε
Τὸ βράδυ καὶ τὸν ὄρθρο μὲ κρότο δυνατὸ
κι' ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη δὲν ξυπνᾶν
ἀκόμη μὴ καμπάνα δὲν κἀνῃ τὸ κακό

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς μὲ δύναμι κυτυποῦμε τὴν καμπάνα
κι' ὁ ἦχος τὸν καλόγερο ἂν ἀγοροξυπνᾶ
τὴ φταιμε ἐμεῖς ἂν τοῦφταιξῃ στὸν ὕπνο τ' ἡ νταρνάνα
ποῖος τοῦλεγε ν' ἀρέσκειται κι' αὐτὸς εἰς τὰ ξυνά;

Μὰ μία, ποῦ ἀρχίσαμε πανέτοιμοι καθ' ὅλα
θὰ τὴν βαροῦμε τακτικὰ σὲ κάθε Κυριακὴν
ὡς ὅτου πεῖα ν' ἀρίσωμε στὴν γῆν αὐτὴν τὰ κῶλα
ἢ μείνουμε στὸ δρόμο μας κι' ἐμεῖς χωρὶς... βρακί!

Ἀνάστασις, καμπάναις, πασχαλιὰ κι' ἀγάπης ἀνταλλάξατε φιλιὰ.

Χριστὸς ἀνέστη, κῆρες νηαῖς καὶ νεϊόπανδρες κυράδες
'Ανέστη κι' οἱ καλόγεροι, παπάδες, δεσποτάδες
ἔσεῖς π' ὡς τώρα ἐφάγατε βαρέλια ταραμάδες
Χριστὸς 'Ανέστη κι' ἡ γρηαῖς Μαγδαληναῖς, κοκόταις
νηστεύσαντες ἀλλὰ καὶ μὴ
ἀπόψε πιέτε τὸ ζουμι
φᾶτε τ' ἀρνιά καὶ κότταις

Χριστὸς 'Ανέστη κάμετε καὶ φιληθῆτε ὅλοι
κι' ἄς εἶναι πάντοτ' ἀδειανὸ, τὸ δόλιο πορτοφόλι
Χριστὸς 'Ανέστη μὲ φιλιὰ
κι' ἄς γουροῦρῖει ἡ κοιλιὰ
'Ανέστη κουρκουσουρίδες
'Ανέστη ἀθληταὶ
'Ανέστη κι' οἱ καμπούριδες
κι' οἱ Γερουσιασταὶ
καὶ πάλι ἄσοι μὲ λάχανα θὰ κάμετε Λαμπρὴ,
Χριστὸς 'Ανέστη καὶ χρονιά κακὴ μας καὶ ψυχρὴ

Χριστὸς 'Ανέστη μηστικοὶ
'Ανέστη σπαθοφόροι
κι' ὄσων μᾶς πῆραν τὸ βρακί
τοῦ Κράτους μας οἱ φόροι
Χριστὸς 'Ανέστη προσφυγιὰ
γέροι γυναῖκες καὶ παιδιὰ,
'Ανέστη σερβιτόροι!

Μὰ βλέπω ἐκεῖ και μὰ γρηά
 π' ἀνέστη πάλι κάνει
 με γέρω στραβοκάνη
 και με μανία σ'άν τρελλή
 'δές ρουφηχτα ποῦ τὸν φιλεῖ
 κι' ἐκείνος καμαρώνει
 και χάσκουν οἱ γειτόνι

Χριστὸς ἀνέστη ἐργατιά
 'Ανέστη Φαρμασόνοι
 κι' ὄσαις δὲν κάνετε παιδιὰ
 ἐδῶ εἶναι κι' οἱ γειτόνοι
 τὸ Λαμπριάτικο φιλι
 σ'ᾶς φέρνει ἀμέσως τὸ παιδι
 π' ἀρνήθησαν οἱ χρόνοι

Χριστὸς 'Ανέστη νηστικοὶ
 'Ανέστη πειναλέοι
 'Ανέστη κι' οἱ στραβοὶ, κουτσοὶ
 κανένας ᾶς μὴν κλαιή!
 Χριστὸς 'Ανέστη παστρικοὶ
 π' ἐγδύστε τὰ ταμεῖα
 και πλευριτώνουν ποντικοὶ
 'κεῖ μέσ' ἀπὸ τὰ κρῦα.

Και ὄσοι ἀπ' τὴν 'Αμέρικα μᾶς ἤλθαν' ἐδωπέρα
 ὦ γιές, νὸ, νὸ, π' ἐστέγαζε, ὡς τὴν ἄλλη παντιέρα
 και ὄσοι παρεπίδημοι ἐδῶ βρισκῶστε πάλι
 και φτύτε και συχαίνεσθε τὸ τωρινὸ μας χάλι
 Χριστὸς 'Ανέστη και σὲ σᾶς. 'Ανέστη και χαλάλι!

Χριστὸς 'Ανέστη και φιλιὰ μοιράστ' ἐδῶθ' ἐκεῖθες
 φιλήστε ζουμπρουλουδίκαις και μουτροκολοκύθαις
 φιλήστε μανρομάτικαις κοπέλλαις μακροφρεΐδαις
 γαλανομάταις και ἑσῶθ' ἀπὸ τῶν μακρῶν ἀρτουῶν
 και με κοντοῦλας παχουλαῖς προφθᾶστε...φιληθῆτε!
 σὴν ἀγκαλιά!
 και στὰ φιλιὰ!
 σὲ μιὰ ζεστούτσικη φωλιὰ
 τὴ λησμονιά θὰ βρῆτε.

Χριστὸς 'Ανέστη κάμετε καθένας Πατρινοῦς
 π' ἀντι Σχολῆς, δυὸ φάσκελλα σᾶς ἔδωκ' ὁ Τρανὸς!
 'Ανέστη λοιπὸν κάμετε κι' ἐσεῖς οἱ φαπλατάδες
 ποῦ ἱρῶτε τὸ κουτόχορτο μᾶ.. λέγεσθε λογάδες!

Χριστὸς 'Ανέστη δουλικὰ
 γκαρσόνια χασικληδες
 και πλούσιοι και πένητες
 'Ανέστη κουρεληδες
 και γνωστικοὶ και μερελοὶ
 δόστε τοῦ Πάσχα τὸ φιλι
 κι' ὄλοι χορεῦτε σ'άν τρελλοὶ
 σ'άν νᾶστε παραληδες!

Χριστὸς 'Ανέστη, μάτια μου, 'Ανέστη Περσεφόνη
 και μὴ φιλεῖς ἀπρόσεχτα και βλέπουν οἱ γειτόνοι
 Μὰ τώρα μεσ' τὰ χέρια σου καλὰ γιὰ νὰ κρατήσης
 πάρε τ' αὐγὸ και κύτταξε μαζῆ μου νὰ τσουγκρίσης
 Νὰ ἰδοῦμ' ἂν ἔχης δύναμι γιὰ νὰ μοῦ τὸ τσακίσης.
 'Εγὼ τὸ ἕνα αὐγὸ κρατῶ και χτύπα με τ' αὐγὸ σου
 μ' ἂν σοῦ τὸ σπάσω, ξέρετο,...σοῦ πέρνω...τὸ δικό σου!

Σ' αὐτὸν ποῦ εἰς Μεσολόγγιον διὰ τὰς ἑορτὰς
 ἐπῆγ' ἐπὶ πολεμικοῦ με φίλους πρεσβευτὰς

Σὲ ὑμνοῦμεν
 Σ' εὐλογοῦμεν
 Προσκυνοῦμεν
 ὦ! Μεσσία!

και στὸν ἐρχομὸν σου ὄλοι
 σὴν ταλαίπωρή μας πόλι
 Σοῦ φωνάξαμ' ὡσανά!

Τὰ προκουῖλια τῶν φαγάδων
 τενεκέδων μασκαράδων
 τῶν καπήλων
 τῶν γραικύλων
 ἐγονάτισαν σ' ἐσὲ
 και τὸν δίκωχόν σου πῖλον
 κατησπάσθησαν χρουσέ!

Τὰ μουλάρια
 τὰ μουσκάρια
 οἱ ἀνθρώποι
 και τὰ ψάρια
 τὴν ἁγίαν σου τὴν κάραν
 προσκυνήσαμ' εὐλαβῶς
 κι' ᾶς μὴν εἶχαμε πεντάραν
 ποῦν' ὁ βίος ἀκριβός

τὸ τοιοῦτον δὲν σημαίνει!
 'Η μορφή σου μᾶς ζεσταίνει
 ἢ μορφή σου μᾶς ποδαίνει,
 τὰ χουσα σου τὰ νιαλιὰ
 κι' ἡ ὠραία σου λαλιὰ
 μᾶς εὐφραίνουν
 μᾶς χορταίνουν
 και μᾶς κόβει' ἢ μιλιὰ

Κι' ἂν δὲν εἶχαμ' ὡς οἱ ἄλλοι
 τοῦ Παγκάλου παπαγάλοι
 νὰ σοῦ φέρουμε με χάρι
 κ α μ ε λ ί α ς ἀνθηράς
 'Αχ' συχώρα μας και πάλι
 τὸ κουτὸ μας τὸ κεφάλι
 και μὴ θές με τέτοιο χάλι
 περισσότερ' ἀπὸ μᾶς

Μὴ ζητεῖς πολλὰ, Πατέρα
 ποῦ σοῦ γράφ' ἢ 'Αγγλιτέρα
 ποῦ μᾶς δένουνε δεσμοὶ
 και μᾶς πιάνουνε σπασμοὶ

Μὲ χαρὰν εἶδομεν πάλι,
 Σὲ, τοῦ 'Εθνους τὸν Μεσσίαν!
 κι' ἂν μᾶς εἶδες ἀγνωρίστους ἀπ' τὴν τόσση ἀμασίαν
 μὴ μᾶς κλαῖς διὰ τὸ χάλι!
 ἄλλως τ' εἶναι περιττό...
 τῶπερ... κι' ἔγινε κι' αὐτό!

Μὲ χαρὰν εἶδαμε πάλι
 Σὲ τὸν Μάγον και Μεσσίαν
 ποῦκαμες τὴν Γερουσίαν,
 λαοπλάνε, θαυμαστέ.

και σ' ὑμνοῦμεν
 σ' εὐλογοῦμεν
 και τοὺς πόδας σου φιλοῦμεν
 και συγχώρησιν ζητοῦμεν
 ἂν σοῦ φταίξαμε ποτέ!

Ἐδῶ πέρα
 πέρα πέρα
 Σ' ἐκηρύξαμεν, Πατέρα!
 κ' οἱ ἐλθόντες ἐξ Ἀσίας
 σ' ἐκλογὰς τῆς Γερουσίας
 σου στρώσαμε κρεββάτι μαλακὸ ν' ἀναπαυθῆς
 Μὰ... δὲν δὲν σ' ὑμνοῦμεν πειὸ γλυκά, νὰ... κοιμηθῆς.
 Σὲ τέτοια πλάσθηκε Λευθέρη
 τοῦ δὲν φάσκελ
 δυὸ φάσκελ
 Μεσολογγίου τὰ μέρη
 νὰ σὲ πάη, νὰ σὲ φέρη
 ἕνας γάιδαρος ξανὰ,
 ὅπως τότε τὸν Μεσσίαν
 ἔπερν' ἔφερενε συχνὰ
 ὅπως εἶναι κ' ὁ Λαὸς σου ποῦ σκυφτὸς σὲ προσκυνᾷ

Τὸ παποῦτσι στὸ ποδάρι
 ποῦ φορεῖς μὲ τόση χάρι
 τὸ γελέκο, τὸ βρακάκι
 τὸ μανίκι ἀπ' τὸ σακάκι
 οἱ δημόται τοῦ Πατρέως
 σοῦ φιλήσαμε μαζῆ
 ὅπως εἵμαστε χαζοὶ
 Λοιπὸν τώρα ὕμνου ρίμα
 σ' ἀπευθύνω πάντα πρῆμα
 ν' ἀρμενίζης... κ' ὡς ταχύ
 τῆς Πατρίδος τὸ καράβι
 εὖως ἄφαι τὸ βράδου
 νὰ τὸ φέρης ἀγνε κἀσων
 εἰς κοιμητήριον τόπον
 δροσερὰ ν' ἀναπαύθῃ!

**Πολλὰ και λίγα πράγματα περι κοινῶν πραγμάτων
 στὴν πόλιν τῶν ὑπόγειων κ' ὠραίων ἀποπάτων
 Ἀρχίζει τὴν συζήτησιν ὁ Κλάπας
 και δίδει τὴν ἀπάντησιν ὁ Φάπας**

Φ.— Καλὴ σου μέρα, Κλάπα μου, ποῦ ἦσουν μιὰ ἑβδομάδα;
 Κ.— Ἐπῆρα τὸ στρατὶ στρατὶ και κάθε μονοπάτι
 κ' ὀλην τὴν πόλι ἐγύρισα, νὰ ἰδῶ, μωρὲ σακάτη,
 κ' ἂν ἤθελες νὰ σοῦλεγα τι μοῦλλαχε στὰ μάτια
 θᾶχνες μαῦρα δάκρυα, ὡς... ἕκατὸ κανάτια!
 Φ.— Δὲν ἔπιανες καλλιτέρα κανένα καφρανεῖο
 τώρα ποῦ ἡ ζέστη ἄρχισε κ' ἠσύχασε τὸ κροῦ;
 Κ.— Δὲν ἦσουν καλλιτερος, μωρὲ στραβέ, ποτὲ
 μὰ... πάντοτε τεμπέλαρος!
 Φ.— Τι λὲς μωρὲ κουτέ;
 τὸ ξέρεις πῶς ξεχείλισε μ' ἐσένα τὸ ποτήρι;
 τουλάχιστον δὲν σκέφθηκες τῆς σόλας... κακομοίρη;
 Δὲν ἔπερνες τουλάχιστον κ' ἐμέν' ἀπὸ τὸ χέρι;
 ἀφοῦ μέ σένα μᾶτυχε νὰ κάμω νταραβέρι;
 Κ.— Σὲ ξέρω... πάντα θᾶρχιζες παράπονα πολλά...
 Φ.— Φαίνεται ὁ δρόμος πῶκαμες σοῦ πῆρε τὰ μυαλά!
 Κ.— Μωρὲ, θ' ἀκούσης τὸ λοιπὸν ποῦ μοῦπρισε τὴ σπλήνα;
 δὲν ξέρεις τάχα νησικὸς, πῶς εἶμαι τώρα μῆνα
 λοιπὸν ἂν θέλῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ἦ...
 Φ.— Λέγε τσαλαπίνια
 Μὰ φρόντισε νὰ μοῦ τὰ πῆς χωρὶς παραγεμῖδια

και ν' ἀποφεύγῃς νὰ μοῦ λὲς τὰ ἴδια και τὰ ἴδια.
**Διήγησις περι Πατρῶν
 κ' ἄλλοι γκαρίζουν κ' ἄλλοι τρῶν.**

Φ.— Λέγε λοιπὸν.
 Κ.— Καθώμουνα εἰς ἕνα καφρανεῖο
 ὅταν μοῦ ἦλθεν ἄξαφνα μιὰ σβίδα στὸ κρανίον,
 νὰ κάμω τὸν περίπατο κατὰ τὸ τελωνεῖο
 Φ.— Λοιπὸν;
 Κ.— Σᾶν ἔφθασα ἐκεῖ
 ἦγουν, στὴ θάλασ' ἀντικρὺ
 μούρθε μιὰ βρώμα φοβερῆ
 στὴν τρυφερῆ μου μύτη!..
 Φ.— Τι λὲς μωρὲ κοπρίτη;
 Στὴν Πάτρα ποῦ θαυμάζεται
 γιὰ τὴν ἀκαθαρσία
 σοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν
 και λίγη δυσωδία;
 ἦ εἶχες τὴν ἀξίωσιν, νὰ εὔρης εὐωδία;
 ἦ μήπως ἔπερίμενες νὰ εὔρης περιβόλι;
 σ' αὐτὸ τ' ἀραξοβόλι;
 ...Μπᾶ! χίλιοι διαβόλοι!
 Ἐκεῖ, βρέ Κλάπα, ὄλοι!
 ἀφίνουν τ' ἀπανθίσματα
 εἰς τόπον δροσοβόλον
 και κάνουν τὰ κοπρίσματα
 δροσίζοντας τὸν Μῶλον
 Κ.— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔκαματε τοὺς τετραγώνους ὄγκους;
 νὰ κρύπτεσθε ἀφίνοντας τοὺς στεναγμοὺς και βόγγους;
 κ' ἔκαματε διάδρομον στὴ μέση των ἐφέτος;

κατουρῆ
 καθένα σας ἀνέτως;
 ...Κι' ἀκόμη ἡ Εὐρώπη
 και τόσο ξένοι τόποι
 δὲν πῆρανε βρέ Φάπα μου, οἱ χἀχῆδες χαμπάρι,
 τέτοιο ὠραῖο σχέδιο, ποῦ ἔχει τόση χάρι,
 κ' αὐτοὶ σὲ νομοσχέδιο
 νὰ κάμουν ἀπὸ τώρα
 και στὴ δικὴ τους χώρα;
 Φ.— Δὲν ξέρω μ' ἂν ἐπήγαίνες νὰ ἰδῆς τὸ Ρωμαῖδη,
 γιὰτ' εἶν' αὐτὸς ὁ Κύριος εἰς ὄλ' αὐτὰ τὰ εἶδη,
 θὰ σοῦδινε μ' εὐγένεια πολλαῖς πληροφορίας
 εἰς τρόπον, ποῦ νὰ σοῦ λυθοῦν αὐταῖς ἡ ἀπορίας
 Κ.— Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ σύματα ἀγκαθερὰ τὰ ζῶνει
 φοβᾶται μὴ τοῦ κλέψουνε τὸ θησαυρὸ οἱ γειτόνοι;
 Φ.— Ἄ!, Κλάπα, σὲ παρακαλῶ,
 ὅταν ἐγὼ σοῦ ὀμιλῶ
 ν' ἀκοῦς, ὡς εἶσ' ἱππότης
 χωρὶς νὰ διακόπτῃς,
 και νᾶχῃς πάντα προσοχὴ
 και τεττωμένο τὸ κορμί
 Κ.— Προσέχω και χειροκροτῶ
 χωρὶς ποσῶς νὰ σὲ ρωτῶ!
 τὴν τόσην σας σοφίαν
 κ' εἰς κάθε μ' ἀπορίαν
 εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προχωρῶ
 μὲ προσοχὴν ἂν ἀπορῶ
 δι' ὅ,τι βροῖσκω ἐκλεκτὸν
 στὴν Πόλιν τῶν Πατρῶν
 Φ.— Τώρα μ' ἀρέσ' ὁ τρόπος σου
 Κ.— Δὲν ἦξερα τὸν τόπον σου και σοῦ ζητῶ συγγνώμην!
 Μὰ τόσα πῶχω ἀκόμη
 πιστεύω πάλι νὰ σὲ ἰδῶ
 και τότε θὰ στὰ πῶ
 ἀγαπητὲ μου Φάπα
 Φ.— Ὁρεβουάρ τὴν Κυριακὴ τὴν ἄλλη λοιπὸν, Κλάπα.